

Prædiken 16.s.e.trin. 27. sept. 2020 kl. 10.
Salmer:754, 21, 349, præd, 224, gående altergang, 862.

Bøn

Evangelium: Johannes 11, 19-45

Hvordan skal vi dog oversætte sådan en fortælling, så den giver mening ind i vores liv?

Ja, sådan spørger jeg jo mig selv hver søndag – men især til denne søndag. Og det er fordi den her fortælling er så stærk i sig selv, - men, den er så utrolig, at vi næsten viger tilbage.

Det er også en fortælling, der er lukket om sig selv, og derfor inviterer den ikke til samtale. For den er færdig i sig selv. Ja, fuldendt: med en begyndelse, en spændingskurve, en stigning i intensitet, et højdepunkt, - og så 'fader' den ud, på en stille, nærmest nøgtern måde: "mange kom nu til tro." - Men altså ikke alle.

Fortællingen er også så stærk, fordi vi gennem de mange personer møder næsten alle de følelser og tanker, håb og virkelighed, der er, når et menneske er død fra os, - og når noget underfuldt sker. Der er hele følelsesregisteret og tankemylderet, - fra den dybe gråd og afmægtighed, til stor glæde og u-udsigelig lykke.

Og det synes jeg skal have lov til at stå for sig selv. Så man hver især kan hvile i fortællingen og lade sig genkende. F.eks. også genkende hvor meget de prøver at hjælpe hinanden.

Derfor vil jeg ikke rode rundt i den. Den skal have lov at stå.

Men, jeg vil tage én ting frem, - fra det mærkværdige at Lazarus opvækkes, - som jeg synes giver mening til os. Og det er, at opstandelse er noget, der sker, mens vi lever.

Om den også sker efter vi er døde - det bliver det underfulde, som vi ikke kan vide noget om, men som vi kan have håb om.

Men, at opstandelse er noget, der sker, mens vi lever, det vil jeg tage frem fra dagens fortælling. At det er noget, der sker her og nu, og kan mærkes i vores hverdagsliv.

Når vi har med opstandelse at gøre i det nye testamente, så er der altid nogle ord, som hører med. Det er ord som "Rejs dig". "Rejs dig op og gå". Eller: "kom ud." Eller: "han blev rejst op fra de døde."

Der er bevægelse i det. Det er altid fra en stilstand til bevægelse, fra stilstand til noget nyt. Fra noget fastlåst til en mulighed.

Og det er aldrig noget, som et menneske kan gøre selv; man kan ikke "opstande" sig selv.

Ja, man kan rejse sig op selv, hvis man ikke er for forslået. Men er man virkelig 'kastet til jorden', skal der være et andet menneske, der kan rejse én op.

Der skal være en anden, som kalder én væk fra det, der var stilstanden: det fastlåste, det dødsens. Altså væk fra det, der ikke var liv i. Væk fra det, der var ødelæggende. Derfor kan man sige, at alle de fortællinger i ny testamente, der handler om, at et menneske bliver helbredt fra en sygdom eller fra en last/synd som f.eks.

nærighed eller fordømmeri – altså alle de fortællinger, hvor Jesus giver et menneske en ny begyndelse, det er alt sammen opstandelsesberetninger.

Det er alt sammen opstandelsesberetninger.

Ja, de er som 'narrative oversættelser' af Paulus. Når Paulus f.eks. i 1.Korintherbrev 15 skriver, at 'som Jesus opstod, skal vi opstå'. Eller når han skriver, at tillid til at Jesus er Kristus, det er at opstå nu, mens vi lever. Fordi det er en begyndelse til noget nyt.

Vi kan ikke ændre, at vi skal dø.

Men vi kan lade os ændre. Og ændre, om det at vi skal dø, - om det er dét, der skal præge vores liv? Eller om det er dét, at vi er i live og der hele tiden viser sig muligheder, der skal stå som et fortegn. Som et håbets fortegn.

Død er afslutning på liv.

Opstandelse er begyndelse til liv. Også her i livet.

Og nu en lille afstikker:

I ved jo godt – og alligevel kan det ikke siges for tit - at de fire evangelier i ny testamente alle sammen er skrevet efter at Paulus var død, - altså lang tid efter hans breve.

Så nogle forskere har fået den tanke, at evangelierne er fortællinger over den teologi, som Paulus skabte.

At evangelierne - eller noget i dem - er en slags narrative udgaver af den teologi, som kommer frem i Paulus' breve.

Paulus er jo den første, der lægger en ny teologi fast, altså en gennemtænkt udgave af, hvad det betyder, at

Jesus er guds udsendte, - som et menneske der gav sig selv, helt ud til den yderste grænse. Og hvad det betyder for os at tro det.

For Paulus ændrer det os fuldstændig.

Det er som en opstandelse, mens vi lever.

Ja, han taler ligefrem om 'fuldkommenhed'. Ikke som det at være kommet i mål, som fuldendte og perfekte – men fuldkomne som 'det at være på vej'.(- som jeg har talt om)

Vi er i gang med at komme frem. På en vej, hvor vi vover at lade os ændre.

Tilliden til, at for gud er alting muligt, det er dét, som ændrer os. Troen på, at gud ER liv og vil liv, ændrer os. Troen på, at gud er kærlighed og vil kærlighed, - dét ændrer os.

Og det giver os hele tiden en ny begyndelse. Med os selv i forhold til alle andre. Og til verden.

Ikke en lukket dør - et håb, der er smækket i - eller 'det her er der ikke noget at gøre ved' eller 'det her går bare kun den gale vej.'

Det er i stedet en ny begyndelse hele tiden, fordi ingenting er umuligt for gud.

Det er essensen af, hvad opstandelse er. Og det sætter sig i et menneske, som en helt ny adfærd.

Den, Paulus kalder 'fuldkommen'.

Vi kan også kalde det håb.

At opstandelse er det samme som begyndelse til liv.

Men hele tiden. Til nyt liv hele tiden, - muligheder, når noget er låst fast.

Død er afslutning på liv. Og død er også, når håbet smækker i som en jerndør.

Når det virkelig ser umuligt ud- når man tænker: nu hersker kun døden, og der er ikke andet end gråd og klage tilbage, så viser gud os alligevel sprækker af liv.

Der siver ind gennem de lukkede døre.

Sådan kan man se dagens fortælling:

Sprækker af liv, der siver ind gennem lukkede døre.

Det hele VAR jo komplet umuligt - og det pensler Johannes ud - der var kun død og sorg. Og ind i det morads af ulykkelighed, viste der sig en ny begyndelse.

Kom herud.

Rejs dig op og gå.

Kom!

Det er her i vores konkrete liv, at opstandelse finder sted, - vækkelse væk fra det dødsens. Og det er derfor, at vi i trosbekendelsen bruger udtrykket 'kødets opstandelse'. For det er en markering af, at opstandelse IKKE kun er sjælelig og åndelig – og heller IKKE kun i det hinsides engang.

Det er i vores konkrete liv, at 'kødets opstandelse' finder sted. Når den modløse får trøst. Når vores angste børn tør gå i skole igen. Når vores urolige unge finder nogle, der vil lytte til dem og lade dem være, som de er. Når den sultne får mad. Når den tørstende får vand. Når den frysende får tæpper. Når den fængslede får besøg. Ja, når den ringeagtede får venlighed. Når den ensomme bliver lyttet til. Når de stridende finder fred med

hinanden. Når den nedbrudte finder tilgivelse for sit nederlag. Og, når bomberne standser.

Alle de erfarede elendigheder, -når der bliver en redning fra dem, et nyt liv, så går vi fra døden over til livet. Så er kødets opstandelse sket atter en gang.

Her mens vi lever.

Tilliden til det sætter håbet som et fortegn for alt.

Amen